

Poder popular contra la UE i els estats capitalistes

Gener de 2012
Països Catalans

endavant
organització socialista d'alliberament nacional

LLUITAR CREAR
STOP
RETALLADES

Poder popular contra la UE i els estats capitalistes

La crisi del deute provocat per la nacionalització del deute privat, les tensions a la Unió Europea, l'accés al poder de la dreta a totes les institucions que ens governen i la progressiva entrada en crisi del marc territorial espanyol, dibuixen un panorama de dures retallades i retrocessos socials. L'experiència dels darrers temps ens ha demostrat que l'esquerra reformista i el nacionalisme burgès dels Països Catalans no estan essent capaços de donar-hi resposta, i hem pogut observar com el cercle d'alternança política entre partits burgesos és en realitat un espiral que s'estreny cada dia més. Alhora, les experiències viscudes durant l'any 2011 auguren la gestació de brots d'autoorganització popular que fan pensar que els plantejaments rupturistes que durant dècades han estat patrimoni de sectors molt reduïts es comencen a socialitzar. Tot i així, hem d'implicar-nos activament en aquests espais de gestació de la unitat popular, els quals a mesura que s'avanci en l'organització i en la construcció d'un programa polític propi, es convertiran en una alternativa real.

Aquest document pretén descriure breument el nou context polític, exposar les estratègies que se'ns presenten per a reconduir la situació i les perspectives del moviment popular com a alternativa rupturista al sistema.

Endavant - OSAN
Gener de 2012, Països Catalans

Índex

1.
L'ofensiva del capital

La dreta a les institucions

Amb la victòria del PP a les eleccions generals totes les institucions que tenen capacitat legislativa sobre el nostre territori estan en mans de partits de dretes: la presidència del govern francès (des de 1993), la presidència de la República Francesa i la Generalitat Valenciana (1995), la Generalitat de Catalunya (2010), el Govern Balear (2011) i, finalment, la investidura de Mariano Rajoy com a president del Govern Espanyol del PP.

Potser això no és gaire rellevant en relació als continguts de la pràctica governamental, però té, en canvi, conseqüències rellevants en la lluita política i ofereix tant oportunitats com amenaces. Les polítiques durament antiobreres que amb tota seguretat executarà el nou govern espanyol no són cap novetat i es sustenten en un terreny ja adobat per l'esquerra reformista. El govern de Zapatero va deixar en herència la Reforma Laboral, el pensionazo, les retallades de salaris i pensions, milers d'acomiadaments, la pèrdua de drets laborals, el qüestionament de la negociació col·lectiva i la reforma constitucional que pretén eliminar el dèficit a l'Estat i les autonomies. Al Principat, el tripartit va ser responsable polític de la reducció de l'impost de successions i d'una fase duríssima de deslocalitzacions davant les quals el Govern de la Generalitat no va fer-hi res. Finalment,

els sindicats majoritaris han posat el llistó negociador tan baix que se'ls pot considerar, més que corresponsables passius, responsables actius del desmantellament de l'anomenat "Estat del Benestar" i de la majoria dels ERO signats al nostre país.

Tot això significa una carta blanca perquè la dreta desplegui el seu programa de màxims sense cap tipus de complex. El contingut d'aquest programa no pot ser cap misteri per a ningú per diversos motius:

- Els governs autonòmics ja l'estan executant.
- Serà una aplicació més o menys camuflada del pla de mesures que la patronal espanyola (CEOE) va fer públic abans de les eleccions.
- Les línies generals del programa ja han estat dictades per la UE, el BCE i l'FMI i encetades pel govern de Zapatero.
- El programa de Rajoy és el mateix que el de Sarkozy, el de Mas, el de Fabra i el de Bauzà. Aquesta "coincidència" no és tal, ni es deriva de criteris tècnics com difonen els mitjans de comunicació. Es tracta, de fet, d'un únic programa, el del capital financer i les multinacionals.

La Unió Europea i el programa únic neoliberal

En contra del discurs generalitzat als mitjans de propaganda de la burgesia (la "premsa lliure") aquest programa no respon a veritats científiques o empíriques sinó a creences purament ideològiques basades en interessos particulars. Encara que es plantegi com un programa anticrisi és en realitat un aprofundiment de les polítiques que es van imposar a Europa amb la finalitat -o el pretext- d'instaurar l'euro i van, per tant, íntimament lligades a la naturalesa del projecte europeu. Aquestes polítiques han conduït al descens de la capacitat adquisitiva dels treballadors i les treballadores* i, com a conseqüència, l'augment de l'endeutament privat (treballadores i empreses) i públic (institucions estatals i autonòmiques).

La manca de capacitat adquisitiva de les treballadores és la causa de la manca de demanda -que s'havia resolt els darrers anys amb la disponibilitat del crèdit- i de la retirada massiva de les inversions en l'economia productiva per a desviar-les a activitats especulatives. Aquest fenomen no és el resultat de males pràctiques recents sinó que és la pròpia contradicció intrínseca del capitalisme: la creació de valor per sobre del valor pagat en forma de salaris. Una conseqüència d'aquesta contradicció fou la crisi de sobreproducció que s'inicià als anys seixanta i que causà una baixa de la rendibilitat de l'economia productiva, que encara fou agreujada (però no motivada) per la crisi del petroli dels anys setanta.

És aquesta crisi de sobreproducció la que, amb l'expansió del crèdit que pretenia compensar la baixada de la demanda, es converteix en crisi financera. Ara es tanca el cicle i la crisi financera provoca la caiguda ràpida de la capacitat de consum, el tancament massiu d'empreses i les reduccions de plantilla, de vegades com a mesura preventiva del capitalista, de vegades com a pretext per a imposar retallades a les treballadores*.

La "solució" de les elits capitalistes (i els seus representants polítics) davant d'aquest problema ha consistit a entregar grans quantitats de diners (de moment, entorn a 15 Bilions d'euros) a la banca per a sostenir-la i això és el que ha convertit el deute privat en deute públic, amb les conseqüències conegudes: retallada de despesa pública, acomiadament del funcionariat, reducció de les inversions, etc. En el cas de les dones, les retallades socials i laborals també comporten per un costat, una creixent feminització de la pobresa (major taxa d'atur, major temporalitat, major presència en el mercat no remunerat), i per l'altre, acaba recaient sobre elles haver de suplir el que l'Estat elimina a través dels EROS i retallades en sanitat, educació i serveis socials.

---

*Avui dia el llenguatge reprodueix l'estructura d'opressió patriarcal i exerceix opressió a través de la utilització sistemàtica del gènere gramatical no marcat, associat al masculí. És per aquest motiu que en aquest text hem utilitzat, en la mesura que la llengua ho permet, els mots col·lectius específics per a designar una pluralitat de persones d'un mateix grup. En absència del mot col·lectiu hem utilitzat el plural marcat, és a dir, el femení plural, fent referència a "persones", forma combinada amb la dualitat de les dues formes.

Però aquestes polítiques obren un cercle viciós, ja que provoquen una nova caiguda de la capacitat de consum dels treballadors i treballadores, impossibiliten el creixement econòmic i anuncien una nova recessió davant la qual els poders públics, completament descapitalitzats, no podrien fer res ni en cas que ho volguessin.
Políticament tot això no es fa, però, sense contradiccions: entre França i Alemanya, entre la banca alemanya i el BCE, entre la burgesia alemanya i les burgesies perifèriques, etc. Tot això debilita políticament la Unió Europea i genera dubtes sobre el seu futur, però no impedeix que hi hagi un acord per a impulsar un paquet de mesures contra les treballadores que els uneix per sobre de les diferències.

La crisi de la democràcia

La pau social relativa dels darrers seixanta anys a Europa s'ha fonamentat en que la dictadura de la burgesia ha estat durant anys més o menys (cada cop menys) atenuada per la pressió del moviment obrer i els moviments polítics d'esquerres. Però també en la legitimitat de les institucions polítiques basades en el sufragi universal. Aquest segon aspecte ha entrat també en una greu crisi. El sol esment de la paraula "referèndum" a Grècia va fer saltar l'alarma al BCE, als governs i a les institucions europees. Papandreu fou obligat a desdir-se'n i s'ha imposat a Grècia un govern "tecnòcrata". Els fets de Grècia són la manifestació d'una intensa lluita de classes (cinc vagues generals en un any) a la qual les institucions europees han respost amb la impugnació del sufragi universal. Itàlia

també ha estat sotmesa al control de la UE i les institucions financeres (FMI i BCE) amb la dimissió de Silvio Berlusconi i la imposició del govern "tecnòcrata" de Mario Monti, poc després d'un informe de Goldman Sachs suggerint que aquesta era la línia "correcta".

En aquests moments el capital no té marge de maniobra per a respectar els formalismes de la dinàmica parlamentària "democràtica" i ha iniciat una ofensiva contra la democràcia -dita aquesta paraula sempre amb les màximes reserves- que pot destruir la base de la seva legitimitat política.

El fracàs de l'autonomia i la recentralització de l'Estat

Alhora que l'ofensiva del programa únic neoliberal provoca una forta retallada dels drets socials i els serveis públics, als Països Catalans el conflicte també es visualitza a través de la crisi del marc territorial espanyol i això fa agreujar el conflicte nacional existent. El procés estatutari al Principat va marcar un abans i un després en el desenvolupament autonòmic. Amb la sentència del Tribunal Suprem l'Estat Espanyol va deixar marcats els estrets límits d'autogovern que és capaç de tolerar. Això ha estat percebut així de manera massiva al Principat com va demostrar la manifestació del 10 de juliol del 2010. Des de llavors, no només no s'han donat senyals que aquesta situació es pogués desbloquejar, sinó que l'Estat Espanyol ha encetat una dinàmica recentralitzadora basada en excuses financeres derivades de la crisi. Algunes d'aquestes excuses es deriven de la política del "cafè per a tothom" posterior a la LOAPA (1982), l'objectiu de la qual ja era diluir el valor polític dels estatuts d'autonomia català i basc.

Amb aquest procés les elits econòmiques de l'Estat Espanyol tornen a aspirar al seu somni històric: un model centralista d'estil francès; el model d'un estat-nació homogeni que no posi cap barrera cultural als mercats i que allunyi els espais de decisió del poble i de les realitats nacionals a través de les que s'organitza. Aquest setge, tant polític com econòmic, contra realitat nacional dels Països Catalans ha trobat en les administracions autonòmiques el seu millor aliat, amb la participació activa d'aquestes institucions en l'onada d'agressions a la llengua i la cultura catalanes, especialment al País Valencià i a les Illes Balears.

tatut ens farà lliures

2.
El fracàs de l’alternança política burgesa i de les alternatives reformistes

Els motius per a la protesta seran interminables

Donada la conjuntura descrita fins ara, és un fet segur que en els propers anys els motius per a la protesta seran interminables: privatitzacions, reformes laborals, agressions a la llengua i l’autogovern, etc. A més, la duresa del programa de les elits pot provocar una greu crisi de governança. Ja hem vist les causes per les quals les polítiques anomenades anticrisi no són en realitat cap solució a la crisi, sinó que en garanteixen l’aprofundiment. Per aquest motiu la crisi anirà per llarg i es poden anar manifestant cada cop més contradiccions dins el bloc dominant i un degoteig de gent d’esquerres i/o nacionalista cap a posicions rupturistes. Els polítics es poden sentir incòmodes amb les polítiques “necessàries”, la UE es veu amb cor d’intervenir la sobirania nacionals dels Estats, les relacions entre estats a Europa ja no tenen les formes versallesques que tenien i en general tots els elements (inclòs l’euro) que fins ara tenien una funció estabilitzadora, des del punt de vista polític, estan en crisi.

Davant d’aquesta situació la fracció liberal de la burgesia (PSOE, PSF) i els seus apèndixs (IU-ICV, ERC, PCF, PSM), com també els sindicats majoritaris, buscaran la

sortida falsa del retorn als “bons vells temps”. Per a l’esquerra anticapitalista això condueix a un dilema davant del qual és molt important no equivocar-se:

• Acceptarem que l’esquerra que ha privatitzat i precaritzat durant tots aquests anys encapçali una protesta cívica i la capitalitzi per a refer-se de la derrota? Així va accedir al poder Zapatero i ha pagat el suport popular amb retallades.

• Deixarem que es torni a cloure un cercle que és en realitat una espiral de precarització, desnacionalització i degradació de les llibertats polítiques i els drets civils?

• O bé construirem un moviment de base assembleari i democràtic, amb la força al carrer, autònom de l’esquerra reformista (partits i sindicats) que accepta les regles del joc?

No ens valen les reformes,

només la ruptura amb qualsevol marc establert

El moviment que necessitem ha de ser un instrument per a destruir la Unió Europea, la monarquia constitucional espanyola i la república francesa com a formes polítiques que fonamenten l’opressió social (explotació laboral, privatitzacions, destrucció de les mínimes estructures de benestar social i del territori) i nacional (negació del dret a l’autodeterminació i la territorialitat, marginació de la llengua catalana) del nostre poble. L’experiència política dels catalans en un marc de sufragi universal demostra no només que el procés d’alternança entre sectors conservadors (PP i CiU) i progressistes (PSOE) de la burgesia n’és un etern retorn, sinó que, a més, cada cop que s’obre el cercle de nou, el punt de partida és pitjor per a les classes treballadores, de manera que el cercle es converteix en espiral. Això és conseqüència d’haver confiat la representació política a tercers i d’haver cregut que la lluita a les institucions era una lluita en camp neutral, quan en realitat és un partit que els treballadors i treballadores (i les nacions sense estat) juguen fora de casa.

A més del trencament d’aquest cercle és necessària la confluència de la lluita social contra el capitalisme i la lluita nacional contra l’ocupació. La baula dèbil de la monarquia espanyola és la qüestió nacional i la independència l’única manera d’enderrocar aquest règim a mitjà termini.

Per aquests motius, cal negar a l’esquerra del sistema i al nacionalisme burgès qualsevol suport, qualsevol col·laboració i qualsevol legitimitat.

No ens valen les receptes de l'oposició d'esquerra

Les organitzacions de l'esquerra reformista són hereves de la lluita antifranquista i del pacte de la Transició. En aquell context el floriment de les ideologies revolucionàries (marxisme, anarquisme, etc.) es va donar per la presa de consciència de sectors populars que volien una alternativa al franquisme com a forma concreta que prenia el capitalisme a l'Estat Espanyol, però també pel fals radicalisme de sectors moderats que en realitat eren simplement demòcrates burgesos, com ha confirmat el desenvolupament ideològic posterior d'aquests sectors.

Mostrar la falsedat de les seves promeses en lloc de pretendre que deixin de ser una fracció liberal-progressista de la burgesia (PSOE) i/o un apèndix del poder estatal (IU-ICV, ERC, PSM, CCOO, UGT) és un pas necessari per a trencar l'espiral que ens ha portat fins aquí. Aquestes organitzacions:

- Han conduït els sectors populars per la via falsa de les reformes des de dins, tot convencent-los que el capitalisme i la democràcia burgesa (que és la dictadura de la burgesia, com ara es veu més clar que mai) eren una via possible (l'única via) per a assolir un benestar i una llibertat raonables.

- Han convençut una bona part dels treballadors i treballadores que la revolució era impossible i/o indesitjable, i que la lluita de classes no existia en una societat "democràtica", tot propagant la ideologia dels seus enemics.

- Amb el fals objectiu de la reforma del capitalisme han fet de la participació en el poder capitalista el seu únic objectiu sota el discurs de la col·laboració de classes (concertació social). Han exercit el poder sense miraments mentre els treballadors i treballadores eren acomiadats, els serveis públics privatitzats i els membres dels moviments populars atonyinats, detinguts i, fins i tot empresonats. Han governat contra la classe treballadora, i amb la banca i les multinacionals fins al final: Reforma Laboral, pensionazo, retallada de salaris i pensions, acomiadaments -cada cop més barats- i pèrdua de drets laborals, qüestionament de la negociació col·lectiva i, finalment, una reforma constitucional que limita l'endeutament públic i és un regal als capitalistes.

- A canvi de l'embrutiment de les reivindicacions històriques de l'esquerra i de la seva imatge davant dels treballadors i treballadores, i de la degradació de la consciència de classe, ens han ofert unes miserables reformes que ni tan sols es poden distingir de les de la dreta. Aquesta és la prova de la falsedat del reformisme i el socialisme "democràtic".

- Han convertit els sindicats en enemics de la classe treballadora: CCOO i UGT han pactat la major part de les polítiques antiobreres d'aquests anys i han estat còmplices d'acomiadaments massius.

• L'esquerra reformista ha assumit el discurs del poder: "o les mesures anticrisi o la catàstrofe", és a dir: "o la catàstrofe o la catàstrofe". Una única alternativa que sempre vol dir el mateix: retallar salaris (directes, indirectes en forma de despesa social o diferits com a pensions). És una dicotomia que no hem d'acceptar.

No ens valen les receptes del nacionalisme burgès

De mateixa manera, la crisi del marc estatal espanyol i les expressions més palpables del conflicte nacional existent han portat en els darrers temps a una recomposició estratègica del nacionalisme burgès. Aquesta categoria inclou el regionalisme burgès (CiU), però també bona part del sobiranisme i l'independentisme que es postulen (falsament) com a interclassistes. Cal mostrar la falsedat de les seves promeses, particularment el pacte fiscal, en lloc de pretendre que deixin de ser la fracció catalana de l'oligarquia espanyola o, en el cas de certs sectors del sobiranisme, un apèndix del nacionalisme burgès. CiU és utilitzat per una majoria que inclou molts treballadors i treballadores, com el "vot útil" catalanista davant l'opressió nacional. Això li dóna una base sòlida per a les seves polítiques antiobreres i converteix el desig popular d'alliberament nacional en moneda de canvi per a defensar els interessos econòmics de la burgesia principatina.

És un fet evident que l'espoli fiscal exercit per l'Estat espanyol sobre les autonomies catalanes és un eix (i una causa) important de l'opressió nacional, però també ho és que aquest fet està sent utilitzat ara mateix com a pretext per part de la burgesia principatina per a legitimar el seu programa de retallades antiobreres i desviar-ne al màxim l'atenció. D'altra banda, l'espoli fiscal no és "el problema" sinó una expressió particular del problema real: la inexistència d'un pol de poder polític realment català i la negació del dret d'autodeterminació als catalans. Són aquests límits i no pas l'absència d'un concert econòmic català els que impedeixen desenvolupar un projecte polític i social propi, lliure de les restriccions dels estats i de la UE.

És necessari desemmascarar el discurs del nacionalisme i sobiranisme burgès que es presenten com l'alternativa "exprés" al conflicte nacional català, ja que:

- Exclou una visió política i econòmica del conjunt del país, els Països Catalans.

- Té el suport d'una burgesia principatina que ràpidament es conformarà amb assolir plenament l'encaix de Catalunya en l'Espanya de les autonomies mitjançant un tractament econòmic específic.

- És una cortina de fum per a defugir el debat econòmic als Països Catalans en tota la seva magnitud i complexitat, ja que no encara els debats sobre el model econòmic nacional, l'articulació econòmica del país, la política econòmica i fiscal, que dóna per tancats i resolts mitjançant els models i fórmules actuals.

- **A l'hora d'abordar la lluita per una fiscalitat sobirana, no incorpora el dèficit fiscal interior, provocat pel frau fiscal català i per la baixa pressió fiscal sobre el capital i sobre les rendes més altes.**

3.
Els reptes de l'alternativa rupturista

Hi ha alternatives?

La socialdemocràcia que encara respira ens diu "o keynesianisme o catàstrofe". Però ells han perdut l'oportunitat de ser l'alternativa a la catàstrofe. Per tant, nosaltres hem de dir "o poder popular o catàstrofe". Cap alternativa econòmica serà viable si no comprenem que no hem de donar a cap fracció de la burgesia, ni socialdemòcrata ni nacionalista, el dret a representar-nos. Cal avançar, des d'ara mateix, en la creació d'òrgans de poder popular en totes les seves expressions.

Al treball de V. Navarro, J. Torres i A. Garzón, titulat Hay alternativas, es planteja la següent resposta: "Es poden fer coses diferents de les que proposen la patronal, els banquers, els directius dels bancs centrals i els polítics que comparteixen amb ells la ideologia neoliberal". I concreta l'alternativa: "crear ocupació impulsant l'activitat econòmica i no frenant-la". Això és cert des del punt de vista econòmic. Però l'esquerra anticapitalista s'ha de plantejar la qüestió des del punt de vista polític: ningú no ho farà si no ho fem nosaltres o sota la nostra pressió. La qüestió no rau en si es poden fer polítiques favorables a les classes populars. La qüestió és quin tipus de poder polític necessitem per fer-les possibles. Arribats a aquest punt de no retorn en la contradicció capitalista, la resposta és que només es pot construir una alternativa que trenqui amb tots els marcs establerts i que pugui tirar

endavant un programa polític de i per a les classes populars. Aquesta alternativa passa necessàriament pel desplegament de la unitat popular com a mecanisme per a la construcció del poder popular. I si els partits i organitzacions socialdemòcrates es proposen com a portadors d'aquesta alternativa, simplement menteixen.

El procés de desplegament de la unitat popular és llarg i complex, però disposem del temps necessari. La crisi va per llarg i encara s'aprofundirà: hi ha molts indicadors que apunten a una nova recessió. No es pot descartar que els dipòsits als bancs s'evaporin -L'Aldea és el primer cas als Països Catalans- i ningú en garanteixi el cobrament (ha passat als Estats Units), ni d'impagament de pensions públiques o privades, ni tampoc una dinàmica inflacionària exagerada. Una segona recessió arribarà amb els estats ofegats pel deute públic, tal com apunten els darrers episodis de crisi de pagaments en moltes administracions valencianes.

Les assemblees d'unitat popular

Quan es va iniciar la crisi del 2008 es va estendre la sensació que la resposta popular era inexistent. Però la crisi s'ha allargat i la resposta ha anat creixent i, tot i que encara es manté invisible per a una part molt important de la població catalana, aquesta resposta està prenent moltes formes. Evidentment, encara pateix una feblesa organitzativa molt important, però no podem basar eternament la nostra inactivitat en aquesta limitació. No necessitem una política per "l'ara mateix", sinó crear les bases per a la transformació revolucionària del sistema.

Les experiències assembleàries viscudes durant el darrer any (no només les derivades estrictament del moviment 15-M, sinó també les experiències de treballadors i treballadores amb conflictes laborals, les assemblees d'afectades per les hipoteques, d'usuàries per un transport públic, d'usuàries de la sanitat i l'educació, etc.) ens demostren que existeix un potencial organitzatiu que tot just aflora, i que caldrà anar alimentant i consolidant. L'assemblea, com a màxim òrgan base per a construcció d'un contrapoder al marge de les institucions, segueix essent el mecanisme més vàlid per a convertir-se en un veritable instrument revolucionari.

Evidentment, les experiències recents ens han ensenyat que també caldrà vèncer un seguit de reptes, com les tendències difuses a l'apoliticisme (rebuig genèric de la política, purisme paralitzant, tendències individualistes) que frenen l'acció política sense que es pugui realitzar una confrontació oberta d'idees, l'assimilació política per part dels engranatges del sistema o les iniciatives unilaterals de determinats sectors a esquenes de les assemblees locals i les seves estructures de coordinació.

Per tant, si volem que aquest teixit emergent de contrapoder popular avanci, haurem d'enfrontar-nos al poder amb reivindicacions concretes que comptin amb un suport popular massiu. La força d'aquest contrapoder i l'èxit de la seva acció política dependrà de la concreció del missatge, la seva capacitat d'aglutinar i la seva impossibilitat de ser cooptat o integrat pel sistema. Caldrà que les assemblees populars estiguin fortament vinculades a les lluites concretes de la classe obrera, sigui pel lloc o les condicions de treball (lluita contra els ERO, deslocalitzacions, etc.), per l'habitatge (ocupacions, resistència als desnonaments) i pels serveis públics.

El fet que calgui buscar una concreció programàtica i marcar-se objectius polítics no treu que calgui tenir molt clar que el veritable èxit del desplegament de la unitat popular a través de la xarxa d'assemblees i espais de suport mutu i contrapoder vindrà donat a mesura que siguem capaces de construir el nostre propi programa polític. La lluita contra els desnonaments i de denúncia de la banca ha d'anar conduint-nos a la socialització de demandes com la nacionalització de la banca. La lluita pels serveis públics inicialment de caràcter molt defensiu ha de convertir-se progressivament en un moviment ofensiu que posi sobre la taula un repartiment real de la riquesa. Els col·lectius de treballadores aturades i els de treballadores en actiu han de confluir en una mateixa lluita: el repartiment del treball i la reducció de la jornada laboral en un marc de relacions laborals just. I així progressivament.

Aquest engranatge de lluites i reivindicacions ens ha de fer avançar cap al programa polític de la unitat popular.

Avançar cap al programa polític de la unitat popular

El pas que hi ha entre les reivindicacions concretes i els plantejaments estructurals no és senzill de fer, i cal evidenciar-ne la necessitat per a impulsar una massa crítica creixent amb el sistema capitalista als Països Catalans cap a posicionaments netament rupturistes. Per a evidenciar-ho, hem de saber incidir en la màxima contradicció existent en el moment actual:

- És impossible que el capitalisme garanteixi el benestar dels treballadors i treballadores, i això ho demostra la conjuntura actual.

- El marc polític vigent i les seves regles de joc no són democràtics i, per tant no són un instrument útil per al desenvolupament d'un programa de ruptura.

- L'espiral que ens encadena com a poble i ens empobreix com a treballadores no es diu Rajoy, ni Sarkozy, ni Mas, ni Fabra, ni Bauzà. Aquesta és la bena que ens encega. L'espiral que ens encadena i ens oprimeix es diu Monarquia Constitucional, es diu Espanya i Estat de les Autonomies, es diu capitalisme, Unió Europea i "mercats", els famosos mercats que són l'eufemisme que encobreix la dictadura de la burgesia.

- Sense enderrocar el capitalisme i la seva forma política al nostre país (la monarquia espanyola i la república francesa) és impossible donar una sortida a la crisi que no passi per l'empobriment dels treballadors i treballadores.

- Per tant, l'objectiu final és el d'imposar un poder popular que substitueixi la dictadura de la burgesia. És a dir, el moviment popular és un moviment de classe.

Les formes de lluita

No existeix la menor possibilitat de mantenir una posició de ruptura que no sigui la desobediència i el boicot decidit a aquestes forces que són la negació del poder popular, de la nostra nació i dels nostres drets com a classe treballadora. No existeix cap alternativa possible que no passi per enviar el missatge inequívoc que cap de les seves agressions quedaran sense resposta. L'antídot contra la dictadura dels mercats i, els nacionalismes espanyol i francès es diu Independència, Socialisme, Països Catalans. Perquè siguin més que paraules hi ha un primer pas ineludible: constituir-se en un poble en lluita que no es deixa governar.

La fase en què ens trobem ens obliga a assumir formes de lluita que són il·legals. Ja s'està fent i el cas de les ocupacions n'és un exemple. Però aquest enfrontament s'endurirà en la mesura que la lluita popular avanci. Cal estar

preparades i això vol dir socialitzar una cultura antirepressiva forta que garanteixi que les persones que assumeixin formes il·legals de lluita no es troben soles.

Això no exclou que el moviment de ruptura no es pugui recolzar en una activitat institucional determinada si aquesta té com a objectiu ser l'altaveu de la Unitat Popular i manté una posició de confrontació i no de conciliació d'uns interessos que són irreconciliables. Això ja existeix. La CUP a nivell nacional (tot i que limitada al camp municipal) i altres candidatures a nivell local realitzen aquesta tasca. Són un instrument per al moviment popular i el moviment popular l'ha de saber aprofitar.

4.
Conclusions

• Per dur que sigui, el programa de la dreta creix en un terreny prèviament adobat per l'esquerra reformista.

• Aquest programa ja ha estat encetat pel govern de Zapatero i pels governs autonòmics i dissenyat per la UE, les institucions financeres internacionals i la patronal.

• Els formalismes "democràtics" constitueixen per al capital, ara mateix, un límit intolerable per a l'execució del seu programa.

• L'autonomia no ofereix possibilitats per al desenvolupament gradual de l'autogovern.

• Cal negar a l'esquerra reformista i al nacionalisme burgès qualsevol suport que els permeti reconduir la situació. L'alternativa és un moviment popular, de classe i rupturista que lluiti per a destruir la UE, la monarquia constitucional espanyola i la República Francesa. Aquest moviment no s'ha de deixar representar per ningú que no sigui ell mateix.

• Hi ha alternatives econòmiques, però són inviables si no les executa un poder popular amb estructures democràtiques, programa i capacitat executiva.

• Cal condicionar les polítiques a curt termini, però la crisi va per llarg i ens donarà temps per assentar les bases de la transformació revolucionària del sistema mitjançant un moviment assembleari popular.

• Cal fer confluir les lluites pels drets socials i nacionals. La qüestió nacional és un dels punts febles del sistema polític espanyol.

• No es pot tirar endavant una lluita rupturista sense desobediència i boicot. Els mètodes il·legals són necessaris.

Quan aquest poble hagi demostrat (i s'hagi demostrat a ell mateix) que no és un subjecte passiu de la política estarà en condicions de pensar i construir un futur diferent. No ens hem de deixar intimidar pels que diuen que només sabem dir que no. Mentre diem el que no volem estem aprenent a saber què és el que volem. Els objectius reals només poden sorgir de la lluita real. No estem escrivint la carta als Reis Mags sinó intentant convertir una lluita de resistència en la base per a un món nou que es perfila més com més avança la lluita.

endavant.org

endavant

organització socialista d’alliberament nacional